

gelaat. Hij leunde met den arm op een laag steenen muurtje, dat den tuin van Gammidge afscheidde van eene diergaarde die aan zijnen meester, kapitein Calder, toebehoorde, en hij vergezelde zijne vleijende woorden met een suikerzoet knipoogje.

Nu had Carlien eerst zeer laat leeren begrijpen, dat een gelaat eigenlijk uit iets meer bestaat dan uit oogen, neus en mond; dat wil zeggen, dat er ook nog iets is, hetgeen men uitdrukking noemt. Zij had verscheidene jaren bij den heer Gammidge gewoond, dien zij nooit in het gelaat keek, behalve dan, als zij bepaald duidelijk wilde hooren wat hij zeide; want zij was wat hardhoorend, of wanneer hij haar de huur uitbetaalde. Het zien van geld had altijd een bijzonderen invloed op hare ziel, en dit maakte dat zij hem eens ernstig aankeek als zij haar vierendeeljaars loon opstreek; maar als zij dat gezigt jaar in jaar uit had aangekeken, zou zij toch niets anders ontdekt hebben dan oogen, neus en mond, en er was in de wereld vrij wat meer, dat beter waard was om te bekijken.

Maar dacht of gevoelde de heer Gammidge dan in het geheel niet? want denken en gevoelen zijn de grondslagen der uitdrukking. Om de waarheid te zeggen, dat deed hij wel; maar als hij dacht, dan was het alleen over zichzelf, hetzij regtstreeks of langs omwegen; en als hij iets gevoelde, dan was het alleen voor zichzelf; zoodat zijn gezigt naar het ligchaam alleen aan Jan Gammidge toebehoorde, ook naar den geest, van niemand anders dan van Jan Gammidge sprak.

Maar daar waren wel andere aangezichten in de schepping. Dat is waar; maar wat beteekent eene wereld vol aangezichten voor iemand, die in een huis zonder klopper woont?

Maar zij begon toch wat aan te leeren en haar leermeester gaf haar eene nuttige les, toen hij haar daar over het muurtje met zooveel goedkeuring stond aan te kijken.

„Wie zorgt voor uwe aardappelen?” vroeg de tuinman, wiens naam Dixey was.

„Natuurlijk, doe ik dat,” zeide Carlien, met zelfvoldoening.

„Wel, wel, daar hebt gij onze huishoudster bij den kapitein; ik ben er zeker van, dat zij nog niet eens aardappelen zou kunnen koken, zulk eene dame is dat. En keldert gij ze zelve ook in?”

„Ik bewaar ze in eene warme schuur.”

„Nu, dan wil ik mij laten hangen, als gij er de vorst nooit bij krijgt.”

Het ontbrak het gezigt van Caroline ten minste niet aan uitdrukking, toen zij hem antwoordde: „Zij had nog nooit hinder van de vorst gehad! Zij kende wegen en middelen om ze toe te dekken, die er de vorst wel afhielden.”

„Voorzeker zal de heer Gammidge u ook ruim betalen; wel gij zijt uw eigen gewigt in goud waard!” zeide Dixey.

Carlien werd door dit edele gevoelen bijna geheel overstelpt, en bloosde tot over de ooren, ja, tot in het haar toe, hetwelk in drie dunne, slordige knobbels, of zoogenaamde krullen om haar aangezicht hing. „Daar zijn vrij wat menschen op de wereld, die veel doen en weinig ontvangen,” zeide zij, met een betekenissenvollen blik (want haar gelaat nam nu steeds toe in uitdrukking.)

„Zonder twijfel, zonder twijfel, zonder twijfel, hernam Dixey,” nu het is te hopen dat hij gunstig over u zal denken, als — als hem iets overkomt, zoo als men het noemt.”

„Sterven,” zeide Carlien, bijna verwonderd.

„Welnu ja, dat denk ik ten minste; gij weet dat hij toch eens zal moeten sterven,” zeide Dixey aanmoedigend.

„Hij heeft volstrekt geen lust om te sterven, ten minste nog niet, en hij zal alles doen wat hij kan om dit te voorkomen,” was het antwoord van Carlien. „Hebt gij nooit opgemerkt, met hoeveel lichtzinnigheid slechte menschen over den dood spreken? niet dat de tegenoverstelde toon nu juist een bewijs van de deugd is; want er bestaat een gevoel van schrik, dat dikwijls een gevolg van bijgeloovige vrees is. Maar in het algemeen, daar waar de regte vrees voor den Heer ontbreekt, wordt meestal met de meest mogelijke lichtzinnigheid over den dood gesproken.”

„Wel,” zeide Dixey, „zoolang als hij u goed betaalt, hebt gij hier een goed huis getroffen. Daarenboven gij hebt hier niet veel uitgaven te doen; en ik ben er zeker van, dat gij niet al uw geld aan mooie kleederen besteedt, gelijk de vrouwen bij ons aan huis doen; en in mijn smaak ziet gij er met dit al toch vrij wat beter uit dan zij.”

„Ik heb geen tijd om aan mooie kleederen te denken,” zeide Carlien, de oogen op haar knap zindelijk, maar zeer eenvoudig gewaad slaande, en bij zichzelf wenschende dat zij dien middag maar eene andere muts mogt opgezet hebben. „Ik zie er dan nu ook al heel erg

uit,” zeide zij met een zweem van behaagzucht; maar het dorschen, maakt door al die stof de muts zoo smerig.”

„O! het zijn de kleederen niet altijd die het ons doen,” zeide Dixey met wijsgeerig gelaat; „er zijn menschen, die er altijd goed uitzien, zij mogen aanhebben wat zij willen.”

Daar was geen twijfel aan of dit compliment was geheel en al voor Caroline bestemd, en zij nam het ook aldus op.

Dixey zag dat zij dit deed, en vervolgde: „Daar is zeer weinig gezond verstand in de wereld, en nog minder dankbaarheid; daar hebt gij nu mijn meester, kapitein Calder, wat zou er van hem worden, indien hij mij niet had opgedaan? Wel, de karren vol goede aarde, die ik in dien tuin heb moeten brengen en de moeite die ik er aan gehad heb, om ze overal uit te spreiden, is niet om te gelooven.” Ja, Carlien was gereed om alles te gelooven wat Dixey zou willen vertellen.

„En nu wat dank heb ik er voor?” vervolgde hij na zeer welsprekend al de diensten opgesomd te hebben, die hij kapitein Calder bewezen had. „O, het is eene zeer ondankbare wereld, en iemand moet er wel toe komen, om op zijne eigene goede daden te letten, omdat er niemand anders is, die zou willen bekennen dat gij goed doet. Als ik nu en dan niet wat kon verdienen, door het een en ander voor eigene rekening te verkoopen, dan zou ik niet in staat zijn om het uit te houden, dat kan ik u wel zeggen.”

„Wat, betaalt hij niet goed?” vroeg Carlien, die nu nog meer belang in Dixey begon te stellen.

„Ja, en neen,” zeide Dixey. „Het wordt een goed loon genoemd, maar er zijn geene voordeeltjes vergund, en wat beteekent eene plaats, als er geene voordeeltjes aan verbonden zijn?” Nu was dit eene vraag, die Caroline reeds zeer dikwijls bij zichzelf gedaan had, niet als een rekenkundig voorstel, maar als eene rekenkundige kwestie. Zij had de waarde van hare eigene dienst volgens die regelen opgesomd, en had bevonden, dat het antwoord was, kost en loon, maar niets meer; de heer Gammidge veroorloofde ook geene voordeeltjes; inderdaad begreep Carlien nog niet zeer juist wat voordeeltjes waren.

„Mijn gevoelen is, leven en laten leven,” zeide Dixey, „als ik al mijn tijd en al mijne gedachten aan mijn werk geef, dan moest mijn meester mij er het voordeel van laten genieten.”

„Maar gij verkoopt?” vroeg Carlien, over de heining ziende van haren tuin, die juist naast dien van kapitein Calder gelegen was, want zij dacht aan eene zaak, die haar belette om naar beleefde woordjes te zoeken, zij peinsde over eene nieuwe muts en dergelijke kleinigheden; „maar gij verkoopt?”

„Ja, maar niet zoo veel als ik doen kon, wanneer het mij veroorloofd ware; daarenboven het is veel plezieriger om regt door zee te kunnen gaan, ik heb een hekel aan slinkske streken, en als alles voor mij openstond, zou ik er vrij wat meer voldoening van hebben.”

Dixey zeide dit op zulk een schijnbaar waren, openhartigen en toch beleedigden en onderdrukten toon, dat Carlien er volkomen geloof aan sloeg, en het haar zeer leed deed, dat zijne onbaatzuchtigheid zoo slecht beloofd werd.

„Wel, ik heb nooit den minsten schijn van een voordeeltje gezien, sedert ik hier woon,” zeide zij, en schudde bedrukt haar hoofd.

„Wat doet hij dan met zijne kleederen?” vroeg Dixey.

„Ze dragen en wegluiten,” antwoordde zij.

„Maar gij hebt de wasch, het braadvet, eindjes kaars en reuzel?” vroeg hij.

Carlien trok haar hoofd lagchende terug, zeggende: „Ik zou het arme biggetje beklagen, dat van onze wasch moest leven, en wat het braadvet betreft.” — Eene plotselinge verandering in Dixey's gelaat trof haar aandacht, hij keek een oogenblik naar iets, dat achter haar was, en dook toen naar beneden achter den muur. Op hetzelfde oogenblik hoorde zij roepen: „Carlien, Carlien! de dokter is aan de deur, en er is niemand om zijn paard vast te houden, wat voert gij toch uit, Carlien?” en Gammidge stond naast haar. Hare gevatheid liet haar in den steek; het was hare gewoonte niet om iemand te misleiden, niet juist, dewijl het niet in haar aard lag, maar meer, dewijl de gelegenheid zich daartoe niet aanbood; zij zag er vrij schuldig uit, even schuldig alsof zij er juist op betrapt werd om zich een voordeeltje toe te eigenen.

„Wie was die jongen, dien ik daar zag?” vroeg haar meester op een toornigen toon. Carlien mompelde: „Het was de tuinman maar van den kapitein,” en liep naar de deur om het paard van den dokter vast te houden.

„Het is wel wat wild,” zeide de dokter, „en niet best geschikt om door eene vrouw vast gehouden te worden. Maar ik zal niet lang weg blijven.”

„Ik ben volstrekt niet bang, mijnheer!” zeide Caroline, wier eiland van gedachten, gelijk wel te vermoeden is, niet weinig was vergroot gedurende haar gesprek over den muur, en de bedachtzame opmerking van den dokter voegde er nog een stroohalmpje aan toe.

„Welnu, hoe staat het met de pijn?” zeide de dokter, en hij begon dadelijk met zijn geneeskundig onderzoek. Dit onderzoek, hetwelk op de gewone wijze aanving, kwam meer en meer tot bijzonderheden, als hij met vragen voortging. Na eenige minuten, sprong hij echter op, zeggende: „Ik moet eens even naar mijn paard gaan kijken.”

Toen hij aan de deur kwam, vond hij Carlien in een schrikverwekkenden toestand. Het dier, dat door een langen rid niet rustiger geworden was, begon, toen het zich in handen van zulk een nieuwelings bevond, zijn voornemen om zich los te rukken, door vervaarlijke sprongen aan te toonen, zoowel door den kop te schudden als door te stijgeren, hetgeen geene zeer vredelievende gezindheid aantoonde.

„O, daar is Dixey,” riep de dokter, toen de tuinman, die zoodra hij bemerkte had dat de heer Gammidge zich verwijderde en veilig in huis was, van achter de schutting was te voorschijn gekomen, en nu langzaam den weg over wandelde.

„Dixey, houd even mijn paard vast, wilt gij? het zal niet langer dan hoogstens tien minuten duren; het is niet veilig in de handen van die jonge vrouw. Ik hoop dat hij u niet verschrikt heeft,” zeide hij zich tot Carlien wendende.

Carlien keek zeer stemmig, toen er van haar als van eene jonge vrouw werd gesproken, die niet in staat zou zijn om een paard vast te houden, en dat nog wel in de tegenwoordigheid van Dixey, die antwoorde:

„Zij kan vrij wat doen, denk ik; maar een schichtig paard is moeilijker voor haar om te behandelen, vooral dewijl zij er niet aan gewoon is.”

Toen de dokter hem de teugels in handen gegeven had, liet hij hem bij zijne gezellin staan, om elkander naar hartenlust complimentjes te maken, terwijl hij weer in huis ging om zijne nasporingen omtrent de oorzaak der pijn van den heer Gammidge verder voort te zetten.

De uitslag daarvan was, dat hij dien heer te verstaan gaf, dat er inderdaad eenige vrees voor zijne gezondheid bestond, indien hij ten minste niet stiptelijk de voorschriften wilde opvolgen, die hij hem zou geven.

„Gij hebt het reeds sedert lang opgedaan, en met de noodige zorg kunt gij er ook wel weer afkomen.”

De beloften van den heer Gammidge, wat zijne gehoorzaamheid in dit opzigt betrof, waren even overvloedig als opregt.

Ter zelfder tijd hadden Dixey en Caroline de gelegenheid niet ongebruikt laten voorbijgaan, die de dokter hun zoo onverwacht had gegeven. — Na eene nieuwe opmerking omtrent voordeeltjes, zeide Dixey: „Eigenlijk weet ik niet wat gij krijgt, maar als het niet heel, heel veel is, dan zou ik in uwe plaats toch altijd wenschen om het te vermeerderen.” — „Hij zal mij nooit meer geven,” zeide Carlien, „ik kreeg vier pond, toen ik als een heel jong meisje bij hem kwam, dit is sedert dien tijd opgeklimmen tot tien pond in het jaar, maar dat is ook het meeste dat hij geeft, en de laatste maal zeide hij: Carlien, ik kan u nooit meer geven.”

Dixey had scherp toegelust, toen hij billijker wijze de som van hare tegenwoordige verdiensten kon verwachten; maar ofschoon hij teleurgesteld was door de wijze, waarop zij zulks wist te ontduiken, kon hij toch niet nalaten hare voorzigtigheid en gevatheid te bewonderen, vooral dewijl hij zoozeer verlangde om haar alles te ontlokken, voordat de dokter terugkwam.

„Gij zijt reeds verscheidene jaren bij hem geweest,” zeide hij, tot zijn wijsgeerigen spreektrant terugkeerende: „Wat gaat de tijd toch spoedig voorbij; de jaren schijnen slechts dagen als ze eenmaal vervlogen zijn.”

„Ja, de jaren gaan spoedig om, vooral als men veel moet werken, en het eene voor het andere na te doen heeft,” zeide Carlien, in antwoord op dit denkbeeld, maar ondertusschen de vraag onbeantwoord latende.

„Wel, gij moet het zelf weten, maar als ik in uwe plaats was, zou ik op eene vermeerdering van huur aandringen.”

„Dat ligt niet in hem,” zeide Carlien, „hij zou liever van alles in de wereld afstand doen, zijn leven alleen uitgezonderd, dan van zijn geld.”

„Maar daar zijn meer diensten in de wereld, kunt gij hem niet eens laten gevoelen, dat gij er aan denkt om uw lot te verbeteren? ik denk dat hij dan wel spoedig met wat meer zou aankomen. Wel, het

is bepaald onmogelijk, als hij iemand wil hebben voor zijn werk, en die tevens alles doet zoo als gij; en dat weet hij wel, want hij kan niet buiten u; maar hoe zult gij u later kunnen vestigen, als gij nu niet een beetje opspaat? en hoe zoudt gij met zulk een gering loon aan sparen kunnen denken? — Die woorden, „zich te vestigen,” hadden een betooverenden invloed op Caroline, en al hare terughouding vergetende, antwoordde zij: „Ik vind dat tien pond nog zoo heel, heel weinig niet is.”

„Tien pond,” zeide Dixey nadenkend, even alsof een rechtsgeleerde een belangrijk vraagstuk in tegenwoordigheid van zijn cliënt wilde bespreken. „Wel tien pond schijnt hem eene groote som te zijn als hij die moet uitbetalen, want hij is een oude schrapper, dat weet iedereen; maar het is voor u niet genoeg om te ontvangen, zekerlijk niet, en ik kan niet begrijpen hoe gij hiervan nog iets zoudt kunnen besparen.”

„O denkt gij dat niet,” hernam Carlien met veel levendigheid, terwijl hare gedachten vertoefden, bij een zeker klein rood boekje, dat in haar koffer gesloten was, en dat het woord Spaarbank als titel droeg, „ik zou het u wel anders kunnen bewijzen.”

„O, dan hebt gij reeds een aardig beursje gemaakt!” vroeg Dixey, met den verleidelijksten glimlach, waartoe hij zijn gelaat kon dwingen.

„Ik houd het nooit bij mij in huis,” zeide Carlien, op wier gemoed de glimlach zonder eenige uitwerking bleef, sedert het beeld van het boekje haar voor den geest zweefde.

„O! gij hebt het in de bank belegd?” vroeg Dixey. Carlien knikte toestemmend, en op dit oogenblik trad dokter Hendrie de deur uit en maakte aldus een einde aan het gesprek.

Weinig dacht de waardige man, toen hij wegreed, hoeveel hij dien dag gedaan had, zelfs zonder het te willen of te weten, dat een belangrijken invloed zou hebben, niet alleen op het toekomstige leven van Jan Gammidge en van Caroline Stokes, maar ook van jufvrouw Philadelphia Gammidge, eene dame, van wie de lezer in het volgende hoofdstuk nader zal hooren.

MOEDERS INVLOED.

Een student, ofschoon niet godsdienstig, was gewoon des avonds voor hij te bed ging neder te knielen en te bidden. Zijn mede-student met wien hij te zamen woonde, die zonder gebed en ligtzinnig leefde, zeide, toen men er over sprak: „Ik geloof dat hij het slechts doet, omdat hij het aan zijne moeder beloofd heeft.” Van het gebed zijns vriends sprak hij aldus spottend; maar zijne gissing was welligt regt.

Gelukkig de zonen, welker moeders hen geleerd hebben te bidden, en wier invloed op hen, door de gewoonte van een godvruchtig voorbeeld, zoo magtig is, dat zij voortgaan te doen, zoo als zij geleerd zijn.

Deze jonge man, die zich niet schaamde te bidden in tegenwoordigheid van zijn ongelovigen makker, is sedert eenige jaren lid van de presbyteriaansche kerk, gehuwd met eene godvruchtige dame, en bekleedt met eere eene hooge plaats in de maatschappij.

De andere, die de heilige lessen eener moeder gering schatte, was een talentvol jong mensch, maar het college verlaten hebbende, kon hij eene voorname positie in de maatschappij niet bekleden. Hij stierf eenige jaren geleden, zoo als hij geleefd had, als een sukkelaar.

Aan den invloed eener godvruchtige moeder hebben verscheidene groote mannen hun aanzien in de wereld te danken.

WAT IJVER, GOEDE WIL EN VOLHARDING VERMOGEN.

Onlangs hebben twee broeders, die wagenmakers zijn, in hun vrijen tijd eene kerk in Engeland gebouwd. Zij zelve hebben het plan geteekend, het fundament gelegd, de steenen behouwen, het timmerwerk bevestigd en vervaardigd, en het geheel van den grond af tot den kap toe voltooid. Dit alles is gedaan tuschen zes en twaalf uur des avonds, na gewoon volbragt dagwerk. Zij zijn nu bezig oud metaal van kinderen op te koopen, waarvan zij eene bel zullen gieten. De kerk is in gothischen stijl gebouwd, en zou als zij op de gewone wijze vervaardigd was f35,000 hebben gekost, waarvoor zij tot hertoe nu maar f12,000 hebben besteed. Zij hebben er 15 jaren aan gewerkt.

T. M. L.